Написав наталка кадин
Неділя, 24 квітня 2011, 09:34

Півень співав тої ночі.
Морок, горять смолоскипи...
Мружу у темряві очі.
Воїнів римських скільки!

Двері відкрила жінка:
- Ти з Його учнів, певно?
- Ні!", - було чути чітко,
Та голос звучав непевно.

Враз заспівав десь півень,
Перший провісник світанку.
Вітер холодний повіяв,
Ніч ця для когось остання.

Симон дивився на вогнище,
Ближче підсів, грів руки...
"Все-таки Юда-он воно що!
Він же прийняв запоруки!"

Полум'я світить в обличчя,
Скільки у нього тривоги!
"Симоне, ти тут навіщо?"-
Голос в душі остороги.

Вчитель в цю ніч не зігрівся,
Запам'ятав Його образ.
Він із землі підвівся,
Хтось Його вдарив ще раз.

- Ти з Його учнів також?
Свідчить про це твоя мова!
- Ні, це також неправда,
Він мені незнайомий!

Воїни, Симон, люди...
- Він був також з Ісусом! -
Гомін підняли всюди.
- Ні, це не так, божуся!

Півень співав тої ночі,
Як провіщав Спаситель.
В темряві стрілися очі.
Симоне! Це ж твій Учитель!

Симон іде з подвір`я,

Сльози ковтає гарячі
Смуток,тяжке зневір`я,
Кається, гірко плаче.